

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: A. L,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu ze dne 9. 1. 2023 č. j. OAM-0002676/DO-2023 pro nepřijatelnost,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 9. 1. 2023 vrátil žalobkyni žádost o dočasnou ochranu ze dne 9. 1. 2023 č. j. OAM-0002676/DO-2023 pro nepřijatelnost, byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku obnovit stav před vrácením žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 62 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Souzená věc se týká vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace. Soud se zde zabýval dvěma otázkami: 1) zda je výluka soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. v rozporu s unijním právem, a 2) zda je vrácení žádosti pro nepřijatelnost podle § 5 odst. 1 písm. c), d) zákona č. 65/2022 Sb. v rozporu s unijním právem.

II. Postup správního orgánu

2. Dne 9. 1. 2023 požádala žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb. V žádosti výslovně uvedla, že jí dočasná ochrana byla udělena ve Finsku, ale následně jí byla zrušena. Žalovaný tuto žádost žalobkyni vrátil pro nepřijatelnost podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona č. 65/2022 Sb. Důvodem nepřijatelnosti mělo být to, že žalobkyně dříve požádala o dočasnou ochranu ve Finsku nebo že jí ve Finsku dočasná ochrana byla poskytnuta.

III. Řízení před soudem

3. Žalobkyně s vrácením žádosti pro nepřijatelnost nesouhlasila a brojila proti ní žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Předně namítla, že na věc sice dopadá výluka soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., ale ta je podle ní v rozporu s unijním právem. Konkrétně se směrnicí Rady č. 2001/55/ES¹ („směrnice o dočasné ochraně“), která institut nepřijatelnosti žádosti nezná. Vnitrostátní právo tak nad rámec směrnice o dočasné ochraně nepřipouští věcné posouzení žádosti o dočasnou ochranu. Důvody nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c), d) zákona č. 65/2022 Sb. tak jsou též v rozporu s unijním právem. Cizinci je v takových situacích pouze sděleno, že jeho je žádost nepřijatelná, proti čemuž se nemůže ani jakkoliv bránit. Žalobkyně dále uvedla, že v době, kdy o dočasnou ochranu v České republice požádala, již dočasnou ochranu ve Finsku neměla, neboť se jí tam vzdala. Směrnice o dočasné ochraně nestanovuje, že o dočasnou ochranu nelze požádat znovu. Stejný postup aplikovaly i ostatní členské státy. Nadto to potvrzovala i situace žalobkyně, které byla po vycestování z Ukrajiny nejdříve udělena dočasná ochrana v České republice, poté odcestovala do Finska a požádala o ni tam. V České republice jí tak byla automaticky zrušena a udělena ve Finsku.
4. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Nesouhlasil s tím, že by výluka soudního přezkumu a důvody nepřijatelnosti žádosti podle zákona č. 65/2022 Sb. byly v rozporu s unijním právem. Směrnice o dočasné ochraně neupravuje veškeré situace, které mohou nastat. Z toho důvodu byl zaveden institut nepřijatelnosti žádosti a vyloučení soudního přezkumu. Cíl směrnice o dočasné ochraně však zůstal zachován. Závěrem žalovaný podotkl, že žalobkyni byla dne 19. 1. 2023 udělena dočasná ochrana ve Slovenské republice.

IV. Řízení před soudem

¹ Směrnice Rady 2001/55/ES z 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími.

5. Žaloba je důvodná. Žalobkyně má nárok na dočasnou ochranu, který jí plyne z unijního práva. Žalovaný jí tento nárok nemůže upřít tím, že její žádost nepřijme k věcnému posouzení na základě uplatnění vnitrostátního práva. Stejně tak vnitrostátní právo nemůže vyloučit soudní ochranu žalobkyně.

IV. 1 Vrácení žádosti je zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

6. Ve shodě s rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci č. j. 59 A 45/2022-30 ze dne 25. 7. 2022 a Městského soudu v Praze č. j. 11 A 80/2022-79 ze dne 27. 4. 2023 považuje Krajský soud v Plzni postup žalovaného za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.
7. Vrácení žádosti nemůže být rozhodnutím v autonomním smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutím totiž může být jen vrchnostenský akt vydaný (či alespoň určený k vydání) v řízení formalizovaném právními předpisy. Materiální znak „zásahu do práv“ totiž není znakem rozlišujícím použitelnost žalobního typu (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Aps 3/2008-98 ze dne 16. 11. 2010, č. 2206/2011 Sb. NSS, odst. 17 a 23; č. j. 2 As 86/2010-76 ze dne 18. 9. 2012, č. 2725/2013 Sb. NSS, odst. 30–33; č. j. 8 As 8/2011-68 ze dne 30. 7. 2013, č. 2908/2013 Sb. NSS, odst. 29; č. j. 6 As 68/2012-47 ze dne 19. 8. 2014, č. 3104/2014 Sb. NSS, odst. 36–39). Dosud převažující náhled na § 65 odst. 1 s. ř. s. vyžaduje k naplnění formálního znaku rozhodnutí předepsanou formalizovanou podobu úkonu a vydání úkonu v rámci formalizovaného postupu, o jehož průběhu a výsledku je pořizována dokumentace (odst. 78 usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 9 As 79/2016-41 ze dne 10. 7. 2018, č. 3779/2018 Sb. NSS). Případně postačuje to, aby „založení, změna, zrušení nebo závazné určení práv individuálně určených jednotlivců bylo vtěleno do aktu správního orgánu, u nějž je předepsána písemná forma ...“ (odst. 31 usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 As 436/2017-43 ze dne 17. 9. 2019, č. 3931/2019 Sb. NSS).
8. Vrácení žádosti žalobkyni je faktický úkon provedený sice na základě zákonného základu, avšak zcela mimo jakékoliv řízení. Formalizovaný postup totiž zákon v tomto případě nepředvídá. Vrácení je tedy zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 227/2016-36 ze dne 30. 5. 2017, č. 3603/2017 Sb. NSS, odst. 38).

IV. 2 Pravomoc soudu rozhodovat o věci

9. Podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; **soudní přezkum je vyloučen.**
10. Soudní přezkumem je *stricto sensu* chápán postup soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. V souzené věci nebylo napadeno rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Ve shodě s dřívějšími závěry liberecké pobočky Krajského soudu v Ústí nad Labem v odst. 20–28 rozsudku č. j. 59 A 45/2022-30 tak Krajský soud v Plzni konstatuje, že projednání věci před soudem nemůže být vyloučeno podle § 68 písm. e) s. ř. s.
11. Zároveň se však soud ztotožnil se závěry liberecké pobočky Krajského soudu v Ústí nad Labem i v tom, že záměrem zákonodárce bylo vyloučit rozhodování správních soudů zcela, nikoliv pouze v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. Za toho stavu by žaloba měla být nepřipustná podle § 6 s. ř. s. ve spoj. s § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb.

12. Tato výluka soudního přezkumu je však v rozporu s unijním právem.
13. Podle prvního pododstavce čl. 47 Listiny základních práv EU platí, že každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Tomuto základnímu právu odpovídá povinnost členských států stanovit prostředky nezbytné k zajištění účinné právní ochrany v oblastech pokrytých evropským právem [čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec Smlouvy o Evropské unii; srov. též rozsudek SD EU ve věci C-682/15 *Berlio Investment Fund* ze dne 16. 5. 2017, odst. 44]. Základní právo je přitom uplatnitelné jako takové i bez toho, aby ho dále upřesňovalo ustanovení unijního či vnitrostátního práva (srov. rozsudek SD EU ve věcech C-585/18, C-624/18 a C-625/18, A. K. a další ze dne 19. 11. 2019, odst. 162 a judikatura tam citovaná).
14. Základní práva zaručená Listinou základních práv EU se uplatní ve všech situacích, ve kterých se uplatňuje unijní právo (čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv EU; srov. též např. rozsudek SD EU ve věci C-617/10 *Åkerberg Fransson* ze dne 26. 2. 2013, odst. 19 a judikatura tam citovaná). V souzené věci se unijní právo zjevně uplatní, neboť jde o otázky dočasné ochrany podle směrnice o dočasné ochraně (§ 1 odst. 1 uvedeného zákona). Článek 47 Listiny základních práv EU proto na věc žalobkyně dopadá.
15. Obsahem práva na účinné prostředky nápravy před soudem podle čl. 47 Listiny základních práv EU je mimo jiné povinnost členských států zajistit v určitém stádiu řízení možnost předložit věc soudu (srov. rozsudek SD EU ve věci C-403/16 *El Hassani* ze dne 13. 12. 2017, odst. 41). Pokud by tedy žalobkyně měla nějaké právo zaručené unijním právem, má zároveň zaručeno i právo na související soudní ochranu.
16. I v této otázce soud dospěl k závěru, který se shoduje s rozhodnutími jiných krajských soudů. Žalobkyni totiž nepochybně svědčí právo zaručené právním řádem Unie, jehož uplatnění podléhá soudnímu přezkumu zaručenému čl. 47 Listiny základních práv EU. Dílčí nesoulad mezi krajskými soudy panuje pouze v tom, které konkrétní právo to má být.
17. Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 11 A 80/2022-79 dospěl k závěru, že žalobkyni svědčí procesní právo na opravný prostředek podle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně, které je právem chráněným podle čl. 47 Listiny základních práv EU. S tímto posouzením Krajský soud v Plzni převážně souhlasí v tom smyslu, že již podle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně má žalobkyně právo se bránit před soudem. Pro posouzení věci to nicméně soud nepovažuje za rozhodující, neboť bez ohledu na rozsah čl. 29 směrnice o dočasné ochraně náleží soudní ochrana podle čl. 47 Listiny základních práv EU již hmotnému právu žalobkyně na dočasnou ochranu.
18. Pouze stručně tedy Krajský soud v Plzni přebírá závěry Městského soudu v Praze a na jejich podrobné odůvodnění v odst. 29–34 rozsudku č. j. 11 A 80/2022-79 odkazuje:
19. Podle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně platí, že osoby vyloučené členským státem z poskytnutí dočasné ochrany nebo zajištění sloučení rodiny jsou oprávněny podat v daném členském státě opravný prostředek. Při úzkém chápání se toto ustanovení vztahuje pouze na důvody vyloučení dle čl. 28 směrnice o dočasné ochraně (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 178/2022-46 ze dne 12. 10. 2022, odst. 23).
20. Článek 29 je nicméně zařazen v kapitole IX mezi závěrečnými ustanoveními. Tam byl úmyslně přemístěn při přípravě směrnice poté, co byl oddělen od původně navrhovaného znění čl. 28. Aktuální systematické zařazení i legislativní historie tedy podporují závěr, že

čl. 29 není zvláštním ustanovením vztahujícím se pouze k čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Jde o samostatnou, obecnou záruku vztahující se na všechny případy osob vyloučených členských státem z poskytnutí dočasné ochrany. Tedy i tam, kde k vyloučení došlo mimo rámec předvídaný v čl. 28 směrnice.

21. Již podle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně tak žalobkyni náleželo právo na opravný prostředek. Protože žádný opravný prostředek není před žalovaným předvídán, je tímto opravným prostředkem možnost obrátit se na soud. Potud se Krajský soud v Plzni shoduje s Městským soudem v Praze.
22. I kdyby se však prosadil názor, že čl. 29 směrnice o dočasné ochraně je třeba chápat pouze úzce ve vztahu k čl. 28 směrnice, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 178/2022-46, na posouzení věci to nic nemění. Krajský soud v Plzni totiž především vychází z toho, že žalobkyni svědčí samotné právo na dočasnou ochranu (srov. níže). Již tomuto hmotnému právu pak samostatně svědčí soudní ochrana zaručená čl. 47 Listiny základních práv EU, tedy možnost předložit věc soudu. Výluka podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. se proto neuplatní na základě přímého použití čl. 47 Listiny základních práv EU.

IV. 3 Žalobkyně má právo na dočasnou ochranu

23. Podle čl. 1 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí Rady EU² náleží dočasná ochrana mimo jiné ukrajinským státním příslušníkům pobývajícím na Ukrajině před 24. 2. 2022, kteří byli odtamtud vysídleni 24. 2. 2022 nebo později v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil. Na tuto skupinu osob dopadá i zákon č. 65/2022 Sb., podle jehož § 3 Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady.
24. Z výpisu ze systému CIS založeného ve správním spisu soud zjistil, že žalobkyně přicestovala dne 8. 4. 2022 do České republiky, kde jí byla udělena dočasná ochrana od 9. 4. 2022 od 21. 9. 2022. Z dalších listin plyne – v řízení ostatně nesporná – skutečnost, že žalobkyni byla dočasná ochrana udělena ve Finsku dne 23. 6. 2022. S ohledem na tyto skutečnosti není důvod pochybovat o tom, že na žalobkyni se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady, a tedy že žalobkyně má nárok na dočasnou ochranu podle čl. 5 odst. 3 směrnice o dočasné ochraně a čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí Rady.

IV. 4 Nepřijatelnost dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. je v rozporu s unijním právem

25. Podstatou sporu byla úprava nepřijatelnosti žádosti v případech, kdy cizinec požádal o dočasnou ochranu v jiném členském státu EU než v České republice. Soud se ztotožňuje s opakovaně citovanými závěry rozsudku č. j. 11 A 80/2022-79 Městského soudu v Praze, že úprava nepřijatelnosti je nepoužitelná pro rozpor se směrnicí o dočasné ochraně.
26. V souzené věci byla žádost žalobkyni vrácena pro nepřijatelnost zároveň podle § 5 odst. 1 písm. c) i d) zákona č. 65/2022 Sb., neboť ji žalovaný považoval za žádost cizince, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie, i za

² Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana.

žádost cizince, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.

27. Soud si je vědom toho, že tato dvojí kvalifikace stěží ob stojí vedle sebe, její správnost se však blíže nezabýval. Jde k tíži žalovaného, že jeho vlastní formulář nerozlišuje mezi dvěma různými zákonnými důvody. Soud proto přezkoumal zákonnost obou těchto důvodů vrácení.
28. Ač jsou směrnice primárně adresovány členským státům, mohou mít v určitých případech přímý účinek a jednotlivci se jejich úpravy může dovolat. Ustanovení směrnice má přímý účinek za předpokladu i) marného uplynutí lhůty pro transpozici směrnice, ii) dostatečné jasnosti a bezpodmínečnosti daného ustanovení a iii) skutečnosti, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinností jednotlivci.
29. V případě směrnice o dočasné ochraně uplynula transpoziční lhůta dne 31. 12. 2002 (čl. 32 odst. 1 směrnice). První podmínka je tedy bezpochyby splněna.
30. Soud se proto dále zabýval tím, zda ze směrnice vyplývá dostatečně jasná úprava, která by vylučovala nepřijetí žádosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb.
31. Směrnice o dočasné ochraně neupravuje možnost členského státu nepřijmout žádost o dočasnou ochranu z důvodu, že o ni žadatel požádal v jiném členském státu. Směrnice zavádí minimální normy pro poskytování dočasné ochrany (čl. 1 této směrnice), přičemž z podstaty těchto norem vyplývá pravomoc členských států zavádět nebo udržovat **příznivější** opatření pro osoby požívající dočasnou ochranu (recitál 12 a čl. 3 odst. 5 této směrnice). Stejně tak prováděcí rozhodnutí uvádí, že má-li členský stát vnitrostátní systém, který je příznivější než úprava podle směrnice o dočasné ochraně, má možnost jej nadále uplatňovat. Pokud by však vnitrostátní systém byl méně příznivý, měl by členský stát zajistit doplňková práva stanovená ve směrnici o dočasné ochraně (bod 17 prováděcího rozhodnutí).
32. Výše uvedené je projevem tzv. minimální harmonizace – směrnice stanoví nejnižší přípustnou hranici ochrany, přičemž státy mohou poskytnout ochranu vyšší. To však nutně znamená, že členské státy nemohou zavádět opatření nepříznivější, než jsou stanovené minimální normy. Jinak by totiž směrnice ztratila jakýkoliv smysl – členské státy by si mohly stanovit horší i lepší úpravu bez ohledu na to, co upravuje směrnice.
33. Možnost vyloučit určitou osobou z poskytnutí dočasné ochrany upravuje pouze čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Z výčtu důvodů uvedených v čl. 28 odst. 1 směrnice nevyplývá, že by šlo o výčet demonstrativní. Jde přitom o výjimku z pravidla, že členské státy poskytnou povolení k pobytu osobám, na které se vztahuje prováděcí rozhodnutí (čl. 8 odst. 1 a čl. 5 směrnice), a proto ji je třeba vykládat restriktivně.
34. Úplný výčet v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s tím, že směrnice stanoví minimální normy a členské státy mohou poskytovat pouze příznivější podmínky pro osoby, kterých se směrnice a prováděcí rozhodnutí týkají, tvoří dohromady jasnou a bezpodmínečnou právní normu, která zakazuje členským státům vyloučit z poskytnutí dočasné ochrany osoby, která o dočasnou ochranu požádala v jiném členském státě EU. Je přitom nerozhodné, jak se institut, který tuto osobu z dočasné ochrany fakticky vylučuje, formálně nazývá, popřípadě zda toho dosahuje hmotněprávními či procesními normami.
35. Nepřesvědčivý je důraz žalovaného na možnost stanovit vnitrostátní procesní pravidla, která v rámci minimální harmonizace nejsou předvídána. Není třeba řešit obecné úvahy,

zda minimální harmonizace připouští jen příznivější vnitrostátní úpravu, nebo zda je přípustná i neutrální vnitrostátní úprava, například podrobnosti podávání žádostí či rozhodování o žádostech nedůvodných (např. žádostech osob, na které se nevztahuje prováděcí rozhodnutí Rady). V souzené věci totiž vnitrostátní procesní úprava nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. nejen fakticky rozšiřuje hmotněprávní úpravu osob vyloučených z dočasné ochrany podle čl. 28 směrnice, ale zejména zcela zjevně popírá hlavní účel směrnice – žalobkyně má nárok na dočasnou ochranu, která jí však v České republice byla upřena.

36. Soud si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs 178/2022-46 nepovažoval upření dočasné ochrany podle § 5 zákona č. 65/2022 Sb. za problematické v případech, kdy žadateli dočasná ochrana svědčila v jiném státu EU. S tímto závěrem Krajský soud v Plzni nemíní polemizovat, protože skutkové okolnosti případu žalobkyně jsou jiné.
37. Žalobkyně totiž již v žádosti o dočasnou ochranu dne 9. 1. 2023 výslovně uvedla, že dočasná ochrana ve Finsku jí byla zrušena (od 25. 10. 2022). Tomu odpovídá e-mail finského imigračního úřadu předložený žalobkyní (č. 1. 11 soudního spisu; soud jej považuje za důkaz způsobilý provedení mimo ústní jednání, srov. rozsudek KS v Praze č. j. 54 A 50/2021-38 ze dne 20. 7. 2022). Z obsahu správního spisu ve spoj. s listinami předloženými žalobkyní tedy plyne skutkový závěr – v řízení ostatně nesporný – že dne 9. 1. 2023 žalobkyně nebyla poživatelkou dočasné ochrany v žádném státu EU. Přesto byla její žádost podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. považována za nepřijatelnou.
38. Úprava nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. tím popírá účel jasné a bezpodmínečné unijní úpravy při nejmenším v případech osob, které v době podání žádosti nejsou poživateli dočasné ochrany v žádném státu EU, byť na dočasnou ochranu mají právní nárok. Směrnice o dočasné ochraně je v tomto ohledu způsobilá přímého účinku.
39. Soud proto při posouzení žaloby neaplikoval úpravu § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb., tak jak ji ostatně neměl aplikovat ani žalovaný. Bez úpravy nepřijatelnosti žádosti žalovaný neměl žádný jiný důvod, pro který byl žalobkyni žádost o dočasnou ochranu vrátit. Vrácení žádosti žalobkyně o dočasnou ochranu tak bylo protiprávní.

V. Závěr

40. Soud dospěl k závěru, že vyluka soudního přezkumu je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. v rozporu s unijním právem, a nelze ji proto aplikovat. Proto žalobu projednal a shledal, že je důvodná. Důvody nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) tohoto ustanovení jsou v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím, které tak vylučují jeho aplikaci. Bez použití těchto ustanovení nemá žalovaný důvod žádost žalobkyně neprojednat.
41. Soud z těchto důvodů deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný postupem a přikázal mu obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají (§ 87 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaný posoudí žalobkyninu žádost tak, že není nepřijatelná dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb., a bude postupovat dále dle zákona č. 65/2022 Sb.
42. Procesně úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ty jsou tvořeny hotovými výdaji na poštovní služby ve výši 62 Kč (obálka na č. 1. 15 soudního spisu).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. května 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu